

Nr 56

Av herr **Svenungsson m. fl.**, om främjande av bostadsbebyggelse på landsbygden.

(Lika lydande med motion nr 76 i Andra kammaren)

Vårt samhälle genomgår en urbaniseringsprocess. Befolkningsomflyttningen från landsbygd till tätorter sker i ett allt snabbare tempo. Själva trenden kanske inte kan brytas, men en uppbromsning torde ur skilda synpunkter vara ytterst angelägen.

Många människor vill inte bo i tätort. De önskar en friare bostadsmiljö utan obehörig insyn från närboende. De trivs med en lugnare tillvaro på den egentliga landsbygden. Deras önskemål bör därvidlag i största möjliga utsträckning tillgodoses. Byggekostnaden blir också åtskilligt lägre, eftersom tomtpriset i regel är bara hälften av gällande tätortspris.

Ur kommunal synpunkt erbjuder en mera spridd bebyggelse stora fördelar. Utgifterna för planläggning och projektering minskar. Alltför höga investeringskostnader, när det gäller markköp, kan undvikas.

Då jordbruksbygderna på grund av strukturrationalisering alltmera uttunnas på människor, vore en spridd villabebyggelse på landsbygden högelegen önskvärd. Serviceanordningarna kan få ett underlag, som möjliggör deras fortbestånd och utveckling. »En levande landsbygd» kan bli en realitet, även om den egentliga jordbruksbefolkningen minskar. Bostadsbebyggelsen på landsbygden måste därför ägnas allt större uppmärksamhet.

Den som lämnar jordbruket kan få statligt lån till egnahemsbostad. Statlig kreditgaranti bör också kunna utgå, om samma person önskar förvärva en mindre jordbruksfastighet, som även tjänar som boplats. Allt under förutsättning att vederbörande från denna boplats kan skaffa sig erforderlig sysselsättning och inkomst. Detta sistnämnda är en given förutsättning för all spridd bostadsbebyggelse som bilismen i våra dagar skapar.

Gällande lagar och förordningar torde inte direkt lägga hinder i vägen för bostadsbebyggelse på den egentliga landsbygden under förutsättning att avloppsfrågorna kan lösas. Betydande förutsedda svårigheter uppkommer ofta, då gängse bostadspolitik får sin praktiska och lokala utformning.

Talesmän för tätortsbebyggelser motiverar fördelen med en glesbygd med det faktum att denna bygd vid en kommande tätortsplanering inte utgör något hinder för exploatering. Detta torde emellertid närmast gälla tätorternas omedelbara närhet och inte den egentliga landsbygden.

All glesbygd är givetvis inte lämplig för komplettering med villabebyggelse. Ett villkor är att grundvattennivån är tillräcklig i bostadstomtens omedelbara närhet. Avloppsfrågan torde kunna lösas utan att sanitära olägenheter riskeras. Vägfrågorna bör noga beaktas. Bebyggelse i direkt anslutning till allmänna vägar bör undvikas. Vägmyndigheterna har välgrundade synpunkter på nya utsläpp mot vägarna. Villatomternas utfarter bör inriktas mot redan befintliga enskilda vägar. Vägsamfälligheterna får på detta sätt välbehövlig förstärkning av sitt rekryteringsunderlag.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt utredning angående främjandet av bostadsbebyggelsen på den egentliga landsbygden.

Stockholm den 17 januari 1967

Arne Svenungsson (h) Herbert Hermansson (cp) Eskil Tistad (fp)
